

प्रकृतीः प्रजाः क्लेशात्मुमुक्षुर्भोचयितुमिच्छन्नेवपुरुषइत्युच्यते ॥ १३ ॥ त्वत्प्रकृतयोनिच्छेदाएवसंतीत्यत आह यतः संतोषः ऐश्वर्ये अलंबुद्धिः श्रियं विद्यमानामपि हंतीति संतुष्टस्य प्रजाः क्लेशं प्राप्नुवंत्येवेत्यर्थः अजिमानं गर्वं अनुक्रोशोदया भयं स्वोच्छेददृष्टिः महत्पदमिति शेषः ॥ १४ ॥ १५ ॥ ऋत्थतः वर्द्धमानान् आत्मानमिति छेदः पूर्वरूपमार्थं निशम्य विज्ञाय अदृश्यामपि व्यवहितत्वात् कौंतेय श्रियं मनसा उच्यतां पश्यन्निव विवर्णोऽस्मीत्यर्थः ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ कदलीमृगाहरिणविशेषास्तेषां मोकानि अजिनानि तान्येव कृष्णश्यामारुणानि चित्रवर्णानीत्यर्थः ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ वाटाः क्षेत्रादि वृत्तयः तासां धाना अभिनवोद्वेदोयेषां ते इति व्यधिकरणो बह्व्रीहिः सस्यादिसंपन्नक्षेत्रादिवृत्तिमंत इत्यर्थः वाटोद्वत्तौ च मार्गे चेति धाना भ्रष्टयवे प्रोक्ता धान्या के भिनवोद्वेद इति विश्वः त्रिखर्वखर्वत्रयसंख्यं ॥ २४ ॥

अमर्षणः स्वाः प्रकृतीरभिभूय परं स्थितः ॥ क्लेशान्मुमुक्षुः परजान्सवैपुरुष उच्यते ॥ १३ ॥ संतोषो वै श्रियं हंतित्यभिमानं च भारत ॥ अनुक्रोशभये चोभेयैर्वृतो नाश्रुते महत् ॥ १४ ॥ न मां प्रीणाति मद्भुक्तं श्रियं दृष्ट्वा युधिष्ठिरे ॥ अतिज्वलंतीं कौंतेये विवर्ण करणीं मम ॥ १५ ॥ सपत्नानृद्धतोत्मानं हीयमानं निशम्य च ॥ अदृश्यामपि कौंतेय श्रियं पश्यन्निवोद्यतां ॥ १६ ॥ तस्मादहं विवर्णश्च दीनश्च हरिणः कृशः ॥ अष्टाशीतिसहस्राणि स्नातकगृहमेधिनः ॥ १७ ॥ त्रिंशद्वासीक एकैकोयान् विभक्तिं युधिष्ठिरः ॥ दशान्यानि सहस्राणि नित्यं तत्रान्नमुत्तमं ॥ भुंजते रुक्मपात्रीभिर्युधिष्ठिरनिवेशने ॥ १८ ॥ कदलीमृगमोकानि कृष्णश्यामारुणानि च ॥ कां वोजः प्राहिणोत्तस्मै पराध्यानि पिकंवलान् ॥ गजयोषिद्ववाश्वस्य शतशोथसहस्रशः ॥ १९ ॥ त्रिशतं चोष्ट्रवामीनां शतानि विचरंत्युत ॥ राजन्यावलिमादाय समेता हिनृपक्षये ॥ २० ॥ पृथग्विधानिरत्नानि पार्थिवाः पृथिवीपते ॥ आहरन् क्रतुमुख्येऽस्मिन्कुंतीपुत्राय भूरिशः ॥ २१ ॥ न क्वचिद्धिमया तादृग्दृष्टपूर्वो न च श्रुतः ॥ यादृग्धनागमोयज्ञेषां दुपुत्रस्य धीमतः ॥ २२ ॥ अपर्यंतं धनौघं तं दृष्ट्वा शत्रोरहं नृप ॥ शर्मनैवाभिगच्छामि चिंतयानो विशांपते ॥ २३ ॥ ब्राह्मणावाटधानाश्च गोमंतः शतसंघशः ॥ त्रिखर्वबलिमादाय द्वारि तिष्ठंति वारिताः ॥ २४ ॥ कमंडलून्पादाय जातरूपमयान् शुभान् ॥ एतद्धनं समादाय प्रवेशं लेभिरे न च ॥ २५ ॥ यथैव मधुशक्राय धारयंत्यमरस्त्रियः ॥ तदस्मै कांस्यमाहार्षीद्वारुणं कलशोदधिः ॥ २६ ॥

कमंडलूनि ति इन्द्रियं वा एतदस्मिन्लोके यद्दधीति खं बह्वच ब्राह्मणे दधि मधुघृतं आपश्चेत्यभिषेकद्रव्याणि विहितानि तत्रेतेषामप्येदर्शनात् इह कमंडलून्घृतपूर्णानिति द्रष्टव्यं ॥ २५ ॥ यथैवेति अमरः सोमः तस्य स्त्रिय ओषधयः तद्विव्यं मधु अस्मै कांस्यं कांस्यपात्रस्थं कृत्वा आहार्षीत् अर्थात् सोम एव तथा वारुणं वरुणप्रेषितं दधिप्रसिद्धं कलश इव कलशो जलपूर्णत्वात् समुद्रः आहार्षीत् दधिरिति पुंस्त्वं आर्षलेखकप्रमादो वा अन्येतु कलशोदधिः समुद्रः मधु अमृतं जलमित्यन्ये अमरस्त्रियो नद्यः वारुणं वरुणसंबंधीति व्याचक्षते ॥ २६ ॥